

*Proč se oblékla tak divně?
Proč neodešla hlavní branou?
Jestli se vydala na cestu pěšky, kam měla namířeno?
Možná si našla nějaký odvoz, ale platí totéž: kam měla namířeno?
Co udělala se všemi těmi penězi?
Pokud utekla, proč si nevzala žádné zavazadlo?
Proč utekla zrovna na mé narozeniny?
Proč mi nenechala ani slůvko na vysvětlení nebo na rozloučenou?*

Odložila jsem tužku a pozorovala tekoucí vodu, malé rybičky se v ní míhaly jako temné slzy. Najednou v křoví, které rostlo kolem vrby, něco zašustilo. Otočila jsem se a uviděla jsem, jak do mého úkrytu nakukuje známá střapatá hlava.

„Á, Reginalde,“ povzddechla jsem si, „nech mě být.“

Přesto jsem se ke starému psu naklonila. Vrtěl ocasem a strkal mi svůj měkký, široký čumák do obličeje a já ho objala kolem chlupatého krku.

„Děkuji, Reginalde,“ ozval se kultivovaný hlas. Nade mnou stál bratr Sherlock.

Leknutím jsem zalapala po dechu, pustila jsem Reginalda a sáhla po papírech, které jsem nechala ležet na zemi. Ale Sherlock byl rychlejší.

Prohlížel si karikatury sebe a Mycrofta, pak zaklonil hlavu a rozesmál se, tiše, ale upřímně – otřásaly jím takové záchvaty smíchu, až si musel sednout na kámen vedle vrby a popadnout dech.

Tváře mi hořely studem, ale on se usmíval. „To se ti povedlo,

Enolo,“ uchechtl se, když zase mohl mluvit. „Máš vážně talent.“ Vrátil mi obrázky. „Ale možná bude lepší, když je Mycroft neuvidí.“

Celá rudá, s pohledem upřeným do země, jsem strčila papíry na dno krabice s pastelkami.

Bratr zatím prohlásil: „Jednou se celý tenhle strom svalí do vody, děvče, a nezbývá než doufat, že pod ním zrovna v té chvíli nebudeš.“

Sice se mé skrýši nevysmíval, ale cítila jsem v jeho slovech mírný nesouhlas a přání, abych už vylezla ven. Zamračeně jsem se tedy vyhrabala.

Zeptal se: „Máš ještě nějaký papír? Smím se podívat?“

Můj seznam s otázkami. Řekla jsem si, že už je docela jedno, co si o mně pomyslí, a podala jsem mu ho.

Zatímco ho četl, plácla jsem sebou opodál na skalku zarostlou kapradím.

Četl můj seznam velmi pozorně. Dokonce nad ním uvažoval s vážným výrazem v hubeném obličeji s orlím nosem.

„Opravdu jsi vystihla ty nejdůležitější body,“ řekl nakonec s mírným údivem. „Asi se shodneme na tom, že matka neodešla hlavní branou proto, aby vrátňý neviděl, kterým směrem se vydá. Proto taky nešla po silnici, kde by ji mohl zahlédnout nějaký svědek. Vymyslela to chytře, nenechala nám sebemenší stopu, jestli šla na sever, na jih, na východ nebo na západ.“

Přikývla jsem a narovнала jsem se. Najednou mi bůhvíproč bylo mnohem líp. Bratr Sherlock se mým otázkám nevysmívá. Místo toho se mnou mluví.